

SANTA MONTEFIORE

De affaire



1

‘Of je een gelukkig leven leidt hangt af van de kwaliteit van je gedachten.’

– Op zoek naar het volmaakte geluk

Londen, september 2008

Angelica Lariviere trok een figuurcorrigerende Spanx-slip aan en bekeek zichzelf van alle kanten in de luxueuze badkamer die door Smallbone of Devizes speciaal voor haar was ontworpen. Spiegels omvatten het bad aan drie kanten en ertegenover hing er ook een, boven de twee wastafels, waar Dyptique-kaarsen brandden en parfums in fraaie glazen flacons witmarmeren oppervlakken sierden. Angelica hield van mooie dingen: zonlicht dat door een bedauwd spinnenweb heen scheen, mist boven een spiegelglad meer, een antieke kristallen kroonluchter, vogels in de magnoliaboom, vollemaan, Parijs, parfum, de melancholieke klanken van een cello, kaarslicht, de opwekkende somberheid van een winters heideveld, sneeuw. Haar fantasie ging subtieler te werk dan de werkelijkheid. Haar dromen, even fijn uitgewerkt als een betoverde tuin, stroomden uit over de bladzijden van haar kinderboeken vol fantasieverhalen, waar het leven geen beperkingen kende en schoonheid op afroep beschikbaar was. Maar bovenal hield Angelica van de liefde, want iets mooiers dan dat bestond er niet.

Terwijl ze mijmerde over het snelle verglijden van de tijd, bleven haar gedachten hangen bij die eerste kus in Parijs, onder de straatlantaarn op de Place de la Madeleine. Olivier zou haar nooit meer zo kussen en zij

zou nooit meer de bedwelvende sensatie ervaren dat er honderden bijenvleugeltjes tegen de binnenkant van haar buik kietelden. Niet dat hij haar nooit meer kuste, alleen was de kus van een echtgenoot niet dezelfde als die van een minnaar. Een eerste ontmoeting kan nooit meer worden herhaald. Het huwelijk, kinderen en het huiselijk leven hadden hun genegenheid voor elkaar verdiept, maar tegelijkertijd ook iets afgedaan aan de betovering tussen hen, zodat ze elkaar nu even vertrouwd waren als broer en zus. Ze voelde een golf van nostalgie naar dat kostbare moment en een steekje van spijt dat ze zo'n intense liefde nooit meer zou ervaren.

Op dat moment kwam de achtjarige Joe naar binnen dribbelen, schoon en blozend in zijn pyjama, en zijn ogen werden groot van schrik toen hij haar zag. 'Jakkie!' riep hij uit, en zijn gezicht vertrok. 'Niet dié weer!'

Angelica pakte haar wijnglas op en kneedde haar verwarde blonde haren tussen haar vingers.

'Sorry, lieverd, vanavond moet ik mijn grote broek aan,' zei ze tegen hem terwijl ze een slokje gekoelde sauvignon nam. 'Het is ofwel een Grote Broek, ofwel een Dikke Buik, en ik weet wel wat ik liever heb.'

'Papa vindt hem ook maar niks.'

'Dat komt doordat Frans en gesteld zijn op mooi ondergoed.' Ze dacht aan de la met prachtige Calvin Klein-lingerie die ze nooit open trok, omdat ze de voorkeur gaf aan simpele katoen van Marks & Spencer, en het stemde haar droevig dat ze na twee kinderen en een huwelijk van tien jaar haar pogingen om er sexy uit te zien had gestaakt. Ze liet zich in haar zwarte Prada-jurkje glijden. 'Zo beter?' vroeg ze, terwijl ze een pose aannam en koket naar hem glimlachte.

'Poeh!' antwoordde hij met een melodramatische zucht. Ze hurkte neer om hem een zoen te geven. 'Je ruikt wél lekker,' voegde hij eraan toe.

'Dat klinkt al beter. Vergeet niet: als je populair wilt worden bij de meisjes, hoef je alleen maar tegen ze te zeggen dat ze er mooi uitzien. Dat is goede training voor als je later nog eens trouwt.'

'Ik ga nooit met iemand trouwen.' Joe sloeg zijn armen om haar heen en liet zijn hoofd op haar schouder rusten.

'O, later als je groot bent verander je nog wel van gedachten.'

'Nee hoor, echt niet. Ik wil altijd bij jou blijven.'

Angelica's ogen werden vochtig van emotie. 'O, lieverd, dat is het alleraardigste wat je ooit hebt gezegd.' *Wie zit er op magie te wachten wan-*

neer ik jou heb! ‘Geef me maar eens een dikke knuffel à la Joe.’ Giechelend drukte hij zich tegen haar aan. ‘Ah, wat heerlijk!’

‘Mag ik nou naar *Ant Bully* kijken?’

‘Vooruit dan maar.’ Ze keek toe hoe hij de afstandsbediening van de tv pakte en op haar bed klauterde. Hij riep zijn zusje dat ze bij hem moest komen zitten, en Angelica hoorde de zesjarige Isabel zich de overloop over haasten.

Ze draaide zich weer om naar de spiegel en veegde een vlekje mascara weg. *Die jongen zal later heel wat harten breken*, ging het door haar heen. Ze deed een stap achteruit en nam zichzelf taxerend op. *Niet slecht, dankzij de Spanx*. Ze zag er best slank uit. In een opwelling van enthousiasme beende ze de speciaal naar haar wensen ingerichte kleedkamer in en reikte naar de zwarte vintage-ceintuur met een fraaie goudkleurige gesp in de vorm van een vlinder die ze op de Portobellomarkt had gevonden. Weer terug voor de spiegel deed ze hem om, stak haar voeten in zwarte schoenen met naaldhakken en open neus, en bewonderde de gedaanteverwisseling.

Joe en Isabel zaten te kletsen op het bed en barstten uit in de ongeremde lach die voorbehouden is aan kleine kinderen. De deur ging open en Olivier stapte naar binnen met de onbekommerdheid van een man die gewend is in huis de lakens uit te delen.

‘Het ruikt hier als een bordeel!’ Hij draaide het licht hoger. ‘De kinderen horen in bed te liggen.’

‘Ze liggen al in bed – ons bed.’ Ze lachte. ‘Hallo, schat.’

Hij fronste en blies de kaarsen uit, wetend dat zij dat zou vergeten. ‘Ik zie dat je een glas wijn hebt ingeschonken. Ik zou zelf ook wel een drankje kunnen gebruiken.’

‘Nare dag gehad?’

Olivier deed zijn das af. ‘Het is een zware tijd. De stemming in de City is erg somber.’ Hij liep de kleedkamer binnen en hing zijn jasje op een hangertje. ‘Heb je mijn spullen nog van de stomerij opgehaald? Ik wil vanavond graag mijn Gucci-jasje aan.’

Angelica kreeg een kleur. ‘Dat ben ik vergeten. Sorry.’

‘*Merde!* Soms vraag ik me af wat er in dat hoofd vol watten van je omgaat.’

‘Behalve watten zit daar een hele wereld in.’ Ze tikte tegen haar slaap in een poging monter te reageren. ‘Ik word er immers voor betaald om te fantaseren.’

‘Je herinnert je de plots van die fantasyboeken van je nog wel, maar je vergeet mijn spullen op te halen bij de stomerij. Je hebt nog steeds mijn broek niet opgehaald bij de kleermaker, en dat heb ik je nota bene weken geleden al gevraagd. Als jij mijn werk moest doen, zouden we op een houtje moeten bijten!’

‘Daarom doe ik jouw werk ook niet. Hoor eens even, het spijt me.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Ik ben overduidelijk geen prioriteit.’

‘Schat, doe nou niet zo bozig. We gaan uit eten, het wordt leuk. Straks ben je de City en je Gucci-jasje vergeten.’ Ze kwam achter hem staan en sloeg haar armen om zijn middel. ‘Je weet heus wel dat je voor mij prioriteit hebt.’

‘Wees dan eens lief en haal iets te drinken voor me – en breng de kinderen naar bed. De zomervakantie duurt te lang. Wanneer moeten ze weer naar school?’

‘Donderdag.’

Hij snoof geïrriteerd. ‘Geen dag te vroeg.’ Hij deed zijn broek uit en hing die zorgvuldig op. Olivier was supernetjes. ‘Ik ga onder de douche.’

‘En, hoe zie ik eruit?’

Olivier wierp een blik op haar terwijl hij zijn gouden manchetknopen uit zijn hemdsmouwen haalde. ‘Waarom die ceintuur?’

‘Mode, schat!’

‘Waarom zou je het breedste gedeelte van je lichaam willen benadrukken?’

Verbijsterd staarde Angelica hem aan. ‘Mijn breedste gedeelte?’

Hij grinnikte en kuste haar in haar nek. ‘Jij ziet er altijd prachtig uit, Angelica.’

Ze keek toe terwijl hij zijn shirt uittrok en de manchetknopen in de leren cassette op de broekenpers legde. Hoewel hij geen al te stevig postuur had en niet lang was, was Olivier een aantrekkelijke man. Hij was sportief, speelde regelmatig tenniswedstrijden in Queen’s, of jogde zijn overvloedige energie eraf in Hyde Park wanneer een van zijn clubje van vier niet kon meedoen met tennissen. Hij was een echte Galliër, met dik bruin haar dat in golven uit zijn gezicht viel en een gladde olijfkleurige huid die zelfs in de winter niet bleek werd. Zijn gelaatstreken waren verfijnd, zijn neus was lang en aristocratisch, en zijn ogen hadden een bijzondere korenbloemblauwe kleur, die afstak bij zijn volle zwarte wimpers. Door zijn mond had ze zich tot hem aangetrokken gevoeld –

zoals die in één mondhoek krulde. Tegenwoordig was er heel wat voor nodig om die überhaupt te laten krullen. Hij droeg zijn kleren met de zwier van een echte Parijzenaar en besteedde speciale aandacht aan zijn schoenen, die altijd fraai gepoetst waren en aan zijn pakken van de kleermaker. Uiterlijke dingen waren belangrijk voor Olivier, en hij was niet zuinig bij Turnbull & Asser en Gucci.

Met hulp van Sunny, de huishoudster, bracht Angelica de kinderen naar bed en serveerde haar echtgenoot een whisky on the rocks toen hij geurend naar sandelhout de douche uit kwam. Hij merkte niet op dat ze de ceintuur had afgedaan, en die samen met haar vreugde weer in de la had geborgen. Ze had ineens geen zin meer om uit eten te gaan, ook al was Scarlet een van haar beste vriendinnen. Ze voelde zich net een meelbaal.

Terwijl ze naar haar handtas reikte, bliepte haar mobiele telefoon ten teken dat er een boodschap was: Kom alsjeblieft snel. Ik heb je nodig. X Kate. Angelica's hart sprong op. Kate zat weer in de nesten! Ze keek op haar horloge. Kate woonde aan Thurloe Square, op de route naar Scarlets huis in Chelsea. Als ze snel was, zou ze een taxi kunnen nemen en Olivier daar weer treffen.

Oliviers reactie viel te voorspellen. Hij slaakte een chagrijnige zucht en zei geërgerd: 'Wat is ze toch een *drama queen*! En jij rent als een hofdame achter haar aan terwijl je helemaal niet in de gaten hebt dat de koningin zonder al haar drama helemaal geen koningin is.'

'Ze is momenteel erg kwetsbaar. Het is wel duidelijk dat er iets aan de hand is.'

'Met haar is er altijd iets aan de hand.'

'Zij kan er ook niets aan doen dat Pete een verhouding heeft.'

'Daar kan ik anders wel in komen. Als ik met haar getrouwd was, zou ik ook een verhouding beginnen.'

'Ik mag hopen dat dat niet als dreigement is bedoeld.'

'Voor jou niet, schat van mijn hart. Het is goed voor mijn ziel dat wij zo verschillend zijn. Ik ben materialistisch ingesteld, jij etherisch.' Hij lachte, ingenomen met zijn eigen analyse. 'Vooruit maar, dan zie ik je wel bij Scarlet. Maar zorg dat je niet later bent dan half negen. Ik zeg wel tegen de anderen dat je een brandje moest blussen. Je medehofdame begrijpt dat vast wel!' voegde hij eraan toe, doelend op Scarlet. 'Hoewel ik zeker weet dat ze niet zou willen dat je te laat bent voor het eten.' Toen ze de kamer uit ging, viel zijn oog op haar handtas, die, met haar lip-

gloss en gezichtspoeder ernaast, achteloos op het bed was geworpen. ‘Schatje, zonder portemonnee kun je de taxi niet betalen!’ riep hij ongeduldig. Ze kwam haastig terug, pakte haar spullen op en vloog de kamer weer uit.

Angelica sloeg haar pashmina om haar schouders en hield op Kensington Church Street een taxi aan. Voor september was het een frisse avond. Grijs wolken vulden de lucht als pap en het werd tegenwoordig al vroeg donker. Op straat was het druk doordat iedereen voor het begin van het schooljaar was teruggekomen van de zomervakantie. Het verkeer was ook drukker en was tegenover Kensington Palace vrijwel tot stilstand gekomen. Ze was blij dat zij de andere kant op moest.

De taxichauffeur onderbrak haar gedachten met norse opmerkingen over het gebrek aan zonneschijn en de ellende van alwéér een natte zomer. ‘De opwarming van de aarde,’ zei hij mistroostig. ‘Maar Boris is nog altijd burgemeester en Cameron gaat Brown helemaal van tafel vegen. Zo slecht ziet het er nou ook weer niet uit.’

Hij zette haar af voor het witte rijtjeshuis van Kate, waar twee laurier-boompjes als schildwachten aan weerszijden van de glanzend roze geschilderde deur stonden. Ze belde aan. Vanuit het huis klonken de soundtrack van *Mamma Mia* en stemmen. Ze probeerde naar binnen te kijken, maar de gordijnen waren dicht. Misschien was het een oud sms’je geweest en verstoorde ze nu een etentje.

Uiteindelijk ging de deur open en verscheen Kate in een kamerjas van kasjmier, met in de ene hand een fles chardonnay en in de andere een sigaret. Haar gezicht was betraand, haar mascara was uitgelopen over haar vlekkerige huid, en haar piekerige bruine haar werd door een Hermès-sjaal uit haar gezicht gehouden. Ze zag er in al haar misère uit als een klein meisje.

‘O, Angelica, dank je wel dat je gekomen bent. Je bent een echte vriendin.’

Ze was niet de enige echte vriendin. In de zitkamer zaten Letizia en Candace, die kennelijk net zomin wisten wat ze hiervan moesten denken als zij.

‘Wat is er aan de hand?’ fluisterde Angelica toen Letizia haar in een wolk Fracas hulde.

‘Dat weet ik niet precies, lieverd,’ antwoordde ze, en haar Italiaanse accent krulde als een zachte kattenstaart verleidelijk om haar woorden heen. ‘Net zomin als jij!’

‘Waar zijn de kinderen?’

‘Bij haar moeder.’

‘En Pete?’

‘In Moskou.’

‘Mooi zo.’

‘*Esatto*, lieverd. Geen enkele man ziet een vrouw graag in tranen, zeker niet als die om hem worden geplengd.’

‘Ik zal iets te drinken voor jullie halen,’ zei Kate, en op wankele benen liep ze de kamer uit.

Angelica liet zich neerzakken op een stoel. ‘Als ik geweten had dat jullie hier waren, had ik niet al die moeite gedaan. Olivier is des duivels als ik straks te laat kom voor het diner.’

‘Vind je dát al erg?’ vroeg Candace, terwijl ze een volmaakt gevormde wenkbrauw optrok. ‘Ik zou nu in het theater moeten zitten.’

‘Je bent heel goed voor haar,’ zei Letizia.

‘Nee, ik ben een klotewijf!’ Als geboren en getogen New Yorkse matige Candace haar taal nooit. ‘Ik heb Harry ge-sms’t dat ik hem in de pauze wel oppik. Hij is zo kwaad dat hij geen antwoord heeft gegeven. Als ik zo doorga, wil hij straks nog van me scheiden.’

‘Ze ziet er zo magertjes uit,’ zei Letizia, wier groene ogen naar de hal dwaalden. ‘Alsof ze in geen weken iets van koolhydraten binnen heeft gekregen. Ik ben eigenlijk wel een tikje jaloers.’

‘Problemen,’ schamperde Candace, ‘zouden ze in flesjes moeten verkopen.’

‘Denken jullie dat Pete bij haar is weggegaan?’ vroeg Angelica.

‘Natúúrlijk niet. Ze zijn aan elkaar verslaafd. Ze maken elkaar allebei even ellendig.’ Ongeduldig wierp Candace een blik op haar fraaie roze vingernagels. ‘Wat is ze nou toch aan het doen – moeten de druiven nog geperst worden of zo?’

‘Dit gaat een lange nacht worden, dat voel ik aan mijn water,’ zei Letizia met een zucht.

Uiteindelijk kwam Kate terug met de fles wijn. ‘Ik kon de opener niet vinden,’ zei ze met een dronken giechel, en ze nam een trek van haar sigaret. ‘Jullie vragen je waarschijnlijk af waarom jullie hier allemaal bij elkaar zijn.’

‘Je bent jarig en dat zijn we allemaal vergeten!’

Letizia keek Candace fel aan. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze vriendelijk, terwijl ze op de bank klopte. Met een zucht nam Kate erop plaats.

Candace pakte de fles van haar over en haalde het zegel eraf. ‘Ik kan volgens mij wel een hartversterking gebruiken.’

‘Ik ben te laat,’ merkte Kate duister op.

‘Schat, we zijn allemáál te laat,’ zei Candace.

‘Niet voor het theater. Láát te laat.’ Ze keek hen veelbetekenend aan.

‘O, dát soort te laat. Nou, wat een verrassing!’ vervolgde Candace. ‘Ik dacht dat jullie tweeën elkaar alleen maar naar de strot vlogen en niet elkaars broek in doken!’

‘Heb je een test gedaan?’ vroeg Angelica.

‘Nee, en daarom heb ik jullie ook gevraagd allemaal hier te komen. Daar heb ik morele steun bij nodig.’

‘Heb je nog geen test gedaan?’ Angelica was geërgerd. Als die negatief bleek, waarom hadden ze vanavond dan met z’n allen moeten komen opdaven?

‘Dus je krijgt nog een kind – wat is daar zo erg aan?’ zei Candace, en ze schonk zichzelf wat wijn in.

‘Ja, een nieuw kind brengt jullie weer bij elkaar. Niets is romantischer, lieverd,’ koerde Letizia bemoedigend.

Kate schudde haar hoofd en kreeg tranen in haar ogen. ‘In dit geval niet.’ Ze beet op haar onderlip. ‘Als ik zwanger blijkt te zijn, weet ik niet van wie het is.’

‘Heb ik iets gemist?’ vroeg Candace ontzet.

‘Je bent niet de enige,’ zei Angelica. Alle drie de vrouwen keken Kate aan.

‘Ik heb een onenightstand gehad. Dat was een foutje. Pete was bij de Feeks en ik zag het niet meer zitten. Ik ben niet goed wijs. Moet je me nu zien: ik ben een wrak. Het idee dat ik een model zou zijn! Nu word ik alleen nog maar geboekt door de verkeerde bureaus.’

‘Zoals je er nu aan toe bent? Volgens mij mag je van geluk spreken als je überhaupt nog werk krijgt,’ zei Candace bij wijze van goedmoedige plagerij.

‘Het is maar één keer gebeurd, en nu word ik daar de rest van mijn leven voor afgestraft.’

‘Wie is het?’

‘Dat kan ik niet zeggen. Dat is te gênant.’

Angelica kneep haar ogen tot spleetjes en probeerde na te gaan wie er in aanmerking kwam. Letizia sloeg haar arm om Kates knokige schouder en gaf daar een geruststellend kneepje in, haar daarmee omhullend

met haar bleekgetinte kasjmier en parfum.

Candace keek op haar horloge. ‘Ik wil niet vervelend zijn, maar Jeremy Irons wacht echt niet tot ik bij het tweede bedrijf kom aanzetten. Kunnen we alsjeblieft een beetje tempo maken?’

‘Sorry, Candace, je bent heel aardig voor me.’ Kate ging rechtop zitten en zette zich schrap voor het moment van de waarheid.

‘Heb je de spullen?’ vroeg Letizia. ‘We kunnen het het best nu meteen maar doen.’

Kate wees naar vier doosjes die op een bijzettafeltje lagen. ‘Gewoon voor het geval dat... weet je...’

‘Ja hoor, alsof die dingen de hele tijd liegen!’ zei Candace, die opstond om ze te pakken. ‘Kom op, Kate. Naar boven met jou.’

Letizia haalde een glas voor haar uit de keuken, Candace overhandigde haar de tests, Angelica hielp haar de trap op en duwde haar de badkamer naast haar slaapkamer binnen.

‘Nou, doe je best!’ zei Candace, terwijl ze zich op Kates super-king-size sledebed liet vallen. Ze streek met haar hand over de bruinbonten beddensprei. ‘Mooi is dit.’

‘Wie denken jullie dat het is?’ fluisterde Angelica.

‘Het kan alleen maar Ralph Lauren zijn,’ antwoordde Candace.

‘Nee, niet die sprei – haar minnaar.’

‘Ach, tja...’

‘Robbie?’ opperde Letizia.

‘Welke Robbie?’

‘Haar trainer!’

‘O, nee! Dat is zo afgezaagd! Dan had ze het ons wel verteld.’ Candace wapperde afkeurend met haar hand. ‘Het is vast iemand die we allemaal kennen. Iemand uit onze kringen.’

‘Ik kan niet piesen, ik ben veel te zenuwachtig!’ jammerde Kate vanuit de badkamer.

‘Zet de kraan dan open,’ stelde Letizia voor.

‘Als dit allemaal vals alarm blijkt te zijn doe ik haar wat,’ zei Candace.

Angelica blikte op haar horloge. ‘Niet als voor die tijd Olivier hier is. Het is half negen!’

‘Wil het een beetje vlotten?’

Er viel een lange stilte, en toen klonk er uiteindelijk een kreet. ‘Nu kan ik niet meer stoppen! Help, het glas is te klein!’

Ze bleven allemaal zonder nog een woord te zeggen zitten wachten.